

In Him we Trust

Een gesprek met Theu Boermans

Voor Het Theaterfestival van 1989 werd het kersverse ensemble De Trust geselecteerd met *Oorlog*. In de 1991-editie zijn ze er opnieuw bij met *Platonov*. Tot op heden alleen bekend voor het publiek van Monty en Nieuwpoortteater staat De Trust ook in Vlaanderen voor een doorbraak. Wij gingen spreken met Theu Boermans, medeoprichter en artistiek leider.

Theu Boermans was in de jaren tachtig acteur bij het Zuidelijk Toneel Globe. Na het vertrek van Gerardjan Rijnders als artistiek directeur heeft hij er op een blauwe maandag zelf in de leiding gezeten, samen met Kees Hulst en de Vlamingen Paul De Bruyne en Sam Bogaerts. Het collectieve leiderschap kreeg er nauwelijks de tijd om iets op te bouwen. Boermans werd gastregisseur bij Theater in Arnhem en gaf ook les op de Arnhemse toneelschool. De klas beviel hem zeer. Een jaar later werd hij door Theater gevraagd voor de artistieke leiding. Hij liep er meteen stuk op het apparaat; het bedrijf bleek belangrijker dan de voorstellingen. Snel liet hij Theater dan ook voor wat het was.

Op dat moment werd hij door Rik Launspach, secretaris van het jonge gezelschap De Zaak, gevraagd voor een ad hoc-regie. De Zaak had voor zijn derde seizoen twee projectsubsidies verkregen, van de Raad voor de Kunst én van de Amsterdamse Kunstraad. Tussen aanvraag en toewijzing was de groep echter uit elkaar gevallen. Launspach zou een voorstelling maken met de ene projectsubsidie, Boermans met de andere. Ten laatste male

onder naam van De Zaak. Maar dat was ook niet waar Boermans naar op zoek was.

Theu Boermans: "Ik herinnerde mij die klas van twee jaar terug, waarvan ik toen reeds dacht dat die groep best bij mekaar mocht blijven. Omdat het de grote structuren in Nederland ontbreekt aan werkelijke ensembles, wilde ik bij Theater reeds van nul af aan herbeginnen met die klas als basis. Maar dat vond men te jong en te onbekend. Neen, ik moest er werken met restjes acteurs en een onwillig apparaat. Ik stelde Rik dus voor om met die twee projectsubsidies zoveel mogelijk stukken te doen, onder een nieuwe naam, De Trust. De pas afgestudeerden van de toneelschool heb ik een engagement van vier jaar gevraagd om samen met mij te werken aan de vorming van een nieuw ensemble. Samen met Rik hebben we zo'n vierjarige afspraak gemaakt met een achttal mensen, waar er inmiddels enkelen zijn bijgekomen."

De eerste Trust-jaren kenmerken zich door een warme interesse voor de nieuwe Duitse dramaturgie.

TB: "Dat heeft een beetje met mijn achtergrond te maken. Mijn moeder is Duitse en ik ben opgegroeid aan de Duitse grens. Belangrijker is natuurlijk dat sinds eeuwen de Middeneuropese filosofie een dominante positie bekleedt, wat zijn neerslag vindt in de toneelliteratuur. Het Duitse repertoire heeft me altijd geboeid.

Bepalend was ook de eerste voorstelling die ik met De Trust maakte, Tsjechows *De Meeuw*. Het denken over kunst dat daar aan de orde is, leidde tot fundamentele gesprekken met die jonge mensen en bracht ons ook bij de jonge Duitser Rainald Goetz. We speelden reeds twee stukken van de Goetz-trilogie, *Oorlog* en *Veldslagen*; het derde deel, *Koliek*, komt er volgend seizoen aan. Goetz vraagt zich steeds af wat politiek in het theater is. *Oorlog* is een soort requiem voor politiek activisme, extremisme en terrorisme. Welke houding neem je daar tegenover in? In de zeventiger jaren is er een breuk geweest, die zijn oorsprong vond buiten de kunst. In esthetiek en vormgeving bleven slechts persoonlijke inhouden over en de maatschappelijke relevantie raakte zoek. Goetz is daar terug zeer extreem in. De constante in zijn werk is het geweldthema, hij gaat verder waar Müller ophoudt.

Met De Trust hebben we veel tijd besteed aan die vragen. Vragen naar de stand van zaken in het theater: wat mis je? Wat vind je goed? Waarom doe je dit eigenlijk? En die ene vraag tenslotte: wat nu? Het is dus een mentaliteitskwesie. En dat leidt dan naar een repertoire. Hiermee kan De Trust een identiteit bereiken: theater door de kinderen van de generatie van het politieke theater. Het is dat wat Goetz ook doet. *Oorlog* is één grote vraag: waarom is mijn terroristische oudere broer gestrand? Op wat voor paradox is hij vastgelopen? Het grote taboe is de stap naar het gebruik van geweld. Goetz gelooft niet in geleidelijke evolutie, zijn stelling is dat het hele leven niets anders kan zijn dan omwenteling, in de ware zin van het woord.